

J. R. HANNULA

*

TIETOPUOLINEN
JA
KÄYTÄNNÖLLINEN USKONTO

T I E T Ä J Ä

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1925 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa helmikuussa 2016
Jaakko Kesävuori

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 26

TIETOPUOLINEN
JA
KÄYTÄNNÖLLINEN USKONTO

Kirjoitti
J. R. HANNULA

VIIPURI 1925
KUSTANNUSOSAKEYYHTIÖ TIETÄJÄ

RAUMALLA, O. Y. LÄNSI-SUOMEN KIRJAPAINOSSA 1925.

TIETOPUOLINEN JA KÄYTÄNNÖLLINEN USKONTO.

Liikuttaja ja liikutettava.

Olemme oppineet puhumaan aineesta ja hengestä, jotka kuitenkin aina ovat yhdessä. Henki edustaa maailmankaikkeuden liikevoimaa, sitä ikuista *liikuttajaa*, joka pitää liikkeessä kaikkea ilmennyttä elämää. Aine on se puoli, joka vastaanottaa voiman, joka muovailtuu voiman vaikutuksesta, ja jota niinollen voisimme nimittää *liikutettava*.

Tämä aineen ja hengen kaksinaisuus läpäisee kaikkea ilmennyttä elämää. Niinpä ihmisenkin. Sentähden puhutaan myös tajunnan kaksinaisuudesta. Ihmisen käytännöllinen tajunta voi olla joko aineen, siis hitauden värittämä, tai se voi olla hengen, siis voiman ja nopeuden värittämä. Mutta tämän ihmisen kaksinaisen tajunnan ulkopuolella ja lisäksi vaikuttaa hänessä koko maailmankaikkeus, sekä pohjimmaisena aineen ja hengen ykseytenä, että siihen sisältyvine lukemattomine olentojoukkoineen. Sentähden ei ihminen ja ihmiskunta ole koskaan yksin. Ihminen saa aina lisävoimaa avaruuksista. Jos ihminen haluaa jättäytyä aineellisen tajunnan mukana etupäässä siksi puoleksi, jota joku toinen pitäisi liikkeellä, saa hän lisäpainostusta kaikesta muusta maailmankaikkeuden aineellisesta tajunnasta. Mutta asettuessaan päinvastaiselle kannalle, toivoessaan voivansa liittyä liikkeellepanevan voiman puo-

lelle, joutuu hän saamaan henkistä apua ja tukea maailmankaikkeuden henkisiltä voimilta. Tämä on tärkeää pitää mielessä erittäinkin sentähden, että maailmassa, ihmiskunnan ulkopuolella on kahdenlaisia olentoluokkia, niitä, jotka alaspäisellä kaarella — siis luonnon mukaisesti — tai ylöspäisen kaaren alkutaipaleella — siis luonnonvastaisesti — pyrkivät aineeseen, ja niitä, jotka elämän ylöspäisellä kaarella, ja alaspäisen ja ylöspäisen kaaren käännekohdassa pyrkivät henkeen ja henkevoittamiseen.

Liikuttaja pyrkii aineessa näkyviin.

Katsellessamme elämää täältä aineen tasolta, me yleensä näemme vain aineen, joka on ottanut lukematomia muunnoksia ja muotoja, jotka ovat joko hitaamassa tai nopeammassa liikkeessä ja värähtelyssä. Me yleensä näemme paljon elämää ja liikehtimistä. Mutta yhtä helposti me emme näe henkeä, emme näe sitä voimaa, joka aineessa aikaansaa kaiken liikkeen ja liikehtimisen. Henki, Jumala, on yleensä ja kaikkialla jotenkin verhottuna.

Kuitenkin voimme huomata ja panna merkille, että henki, liikuttaja, pyrkii yhä enemmän ilmenemään tänne fyysilliselle tasolle, ryhtyäkseen täältä päin, itse aineen tasolta, johtamaan aineen liikettä, sekä voittamaan ja vapautumaan sen ylivallasta.

Katsoessamme tältä kannalta maapallomme elämää kokonaisuudessaan, voimme nähdä, että kivikunta edustaa alaspäisen kaaren karkeinta aineellistuneisuutta. Kivikunnan varsinainen elämä on sisäisissä maailmoissa,

ja vain sen järein muoto, liikutettava, on täällä fyysillisellä tasolla. Sen itsenäinen fyysillisen tason elämä on vielä mahdollisuutena kätkeyty, tai Jumalassa tallennettu.

Kasvikunnassa on jo tilanne toinen. Muoto on siinä eristyneempi, yksilöityneempi. Sisäinen liikuttaja on jo tullut enemmän näkyviin. Siinä tajunta saa jo osittain fyysilliseltä tasolta päin huolehtia muodollisesta olemassaolostaan.

Eläinkunnassa on taas otettu pitkä askel aineellisen tajunnan yksilöitymisessä. Se on ruumiillisessa toimeentulossaan saanut asettaa „oman jalkansa pöydän alle“ paljon suuremmassa määrässä kuin kasvikunta. — Siten jatkuvasti tapahtuu sisäisen liikuttajan, Jumalan, lihaksi tuleminen.

Mutta vielä paljon suuremmassa määrässä on tämä itsenäistyminen tapahtunut, ja edelleen tapahtuu ihmiskunnassa. Esim. vaatetuksessa ja ruuassa. Kuinka siro puku onkaan linnuilla ja eläimillä metsässä! Suuri luonto, Jumala, itse vaatettaa heidät. Sitä vastoin ihminen on luonnon puolelta alaston, vaatettamaton. Samoin on ruuan laita. Eläimellä on tavallaan luonnon puolelta valmiiksi katettu pöytä edessään. Mutta ihmisen suhde on toinen. Hän joutuu paljon suuremmassa määrässä itse huolehtimaan ruumiillisesta olemassaolostaan. Asunnon ja vaatetuksen tarve antaa ihmiselle paljon työtä ja huolta. Samoin ruoka: ensiksi ihminen joutuu huolehtimaan kasvien kasvattamisesta ja jalostamisesta, sitten sen ruuaksi valmistamisesta.

Näin se älyllinen elämä, mikä kivekunnassa elää sisäisissä maailmoissa, ollen vain uinuvana mahdollisuus-

tena fyysillisen tason kynnyksellä; joka kasvi- ja eläinkunnassa herää asteettain, se vasta ihmiskunnassa aukeenee älylliseen itsetietoisuuteen ja saavuttaa itsealotteellisen toimintakyvyn. Sisäinen liikuttaja on ihmisessä päässyt suurimmassa määrässä näkyviin, kyeten katselemaan elämää aineesta päin. Ihminen on saanut aineellisen elämänsä suuressa määrässä omiin käsiinsä.

Mutta sitten tulee käännekohta. Ihmisenkin, ihmiskunnankin elämässä on taas alaspäinen ja ylöspäinen kaari, ja siinä välissä suuri käännekohta. Siinä käännekohdassa ihmiskunta on toisella tavalla samassa asemassa kuin kivikunta on toisella tavalla. Kivikunnan aineellinenkin tajunta on henkisillä tasoilla, ja vain mahdollisuutena täällä fyysillisellä tasolla. Nyt ihmisen asema on omassa kohdassaan samoin. Ihminen on aineellisessa tajunnassaan hereillä fyysillisen tason aineellisessa työssä ja elämässä, mutta hänen pitäisi päästä hereille myös henkisessä tajunnassaan. Niinkuin Paavali sanoo: „Te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa“. Kol. 3: 3. Materialismiin tai muuten aineen ja itsekkyyden palvelukseen antautunut ihminen on tavallaan kuollut henkisesti.

Palautuminen henkeen.

Tästä tulemmekin ylöspäiselle kaarelle, henkeen palautumisen tielle; joka alkaa siitä ja silloin, kun ihminen herää älylliseen ja kokemusperäiseen tietoon siitä, että hän ei ole vain tuo ruokaa, vaatetta ja asuntoa tarvitseva ruumiillinen olento, vaan hän on paljon todellisemmassa määrässä henkiolento.

Tällöin ihminen myös selvästi käsittää: „Ei elä ihminen vain leivästä.“ Ihmisellä alkaa olla se tunne, että hän on jollain sisäisellä tavalla tyhjä ja nälkäinen. Hän ikävöi ja kaipaa jotain, mitä ei voi saada aineesta. Joka ikävystyminen ja kyllästyminen on sitä valtavampi mitä vanhempi hän on sieluna, mitä enemmän hän on kokenut ja mitä pidemmälle päässyt jo edellisissä elämissä. Se vie hänet tekemisiin uskonnollisten ja hengellisten asioiden ja käsitteiden kanssa. Ja niin alkaa ihmiselle

Tietopuolinen uskonnollinen koulutus.

Ihmistä kohtaavat ne älylliset ja siveelliset ristiriidat, joita ihmisten järjestämät uskonnot tietopuolisessa rakennelmassaan esittävät. Niinpä kun ihminen on jälleensyntymässään ruumistunut tänne virallistuneen kristinuskon alueelle, on hänelle lapsesta alkaen puhuttu ikuisesta helvetistä ja ikuisesta taivaasta, joihin ihmiset joutuvat ruumiillisen elämänsä jälkeen, lopullisesti eroitetuiksi. Kun hänelle sitten sattuu älyllis-siveellinen heräämys, joutuu hän vaikeaan ristiriitaan noiden uskonnollisten opetusten johdosta. Jos hänen siveellinen heräämyksensä on kyllin syvä — johon taas vaikuttavat menneiden elämien kokemukset —, vaikuttaa se siksi valaisevasti hänen älylliseenkin puoleensa, ettei hän mitenkään kykene iloitsemaan tuollaisesta uskonnollisesta opetuksesta. Eikä sellainen tieto, sellainen teoria ole mitenkään omiansa rohkaisemaan ja kannustamaan häntä iloiseen toimintaan tuollaisen uskonnollisen teorian pohjalta. Sillä hänen oma siveellinen järkensä ja omatuntonsa asettuu vastaan. Hän ei voi

ryhtyä mihinkään varsinaiseen työhön tuollaisen uskonnon mukana. Ja niin hän saattaa jäädä pitkäksikin aikaa elämässään kuin jonkunlaiseen sumppuun.

Tässä suhteessa on *H. P. Blavatsky* tuonut valoa maailmaan teosofisessa sanomassaan. Kun yhteen ruumiilliseen elämään ja sitä seuraaviin loppumattomien taivaiden ja helvettien olemassaoloon uskoteltu ja siten siveellisen heräämyksensä kautta älylliseen umpikujaan joutunut ihminen sai käsiinsä *H. P. Blavatskyn* kirjoja, joissa puhutaan jälleensyntymisestä ja karmasta, on se hänelle iloinen ja vapauttava yllätys. Hän saa kuulla, ettei ihminen olekaan noin vain tyhjältä tullut, vaan hän on henkiolentona yhtä ikuisen olevaisuuden kanssa. Sellaisena hänellä on pitkä, suunnattoman pitkä kehitys takanaan. Ihminen on monta kertaa ennenkin elänyt ruumiillista elämää. Ja ihminen tulee ruumiillisen kuolemansa jälkeen yhä uudelleen syntymään tänne ruumiilliseen maailmaan. Vaikka onkin helvettejä ja taivaita, niin ovat ne kuitenkin aina *sielun tiloja*. Ihmisellä on jatkuvia mahdollisuuksia työhön ja kehitykseen, kokemukseen ja oppimiseen. Ja ihminen on vastuunalainen olento. Hänen kaikki tekonsa kohdistuvat lopulta häneen itseensä, muodostaen hänen kohtalonsa.

Ja saatuaan vielä kuulla ja opittuaan ymmärtämään, kuinka ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissakin puhuttiin näistä asioista, on hänen ilonsa kaksinkertainen. Ensimmäisissä kristillisissä seurakunnissa myös puhuttiin jälleensyntymisestä ja täsmällisestä tekojen seurauksesta. Mutta vähitellen pääsi kirkollisissa piireissä itsekkyyks ja vallanhimo etusijalle ja määrääväksi, joka vähitellen

himmensi ja pimensi kaiken henkisen tiedon. Jaloimmat ja viisaimmat ja epäitsekkäimmät opettajat jäivät aina vähemmistöön ja syrjäytettiin, ja vähemmin henkiset, henkisesti itsekkäät, turhamaiset ja vallanhimoiset opettajat anastivat johdon. Ja niin vihdoinkin, Konstantinopolin synodissa 553, julistettiin jälleensyntymisoppi vaaralliseksi kerettiläisyydeksi!

Käytännöllinen uskonto.

Mutta vaikka tieto jälleensyntymisestä ja siveellisestä vastuunalaisuudesta, syyn ja seurauksen laista vapauttaa ihmisen älyllisesti, ja vaikka hän aluksi miltei ahmimalla lukee kaikkea teosofista kirjallisuutta, jossa näistä asioista puhutaan, niin tekee hän vähitellen merkillisen kokemuksen: kaikki alkaa taas tuntua hiukan tyhjältä. Koettaessaan jatkaa kirjojensa lukemista, ei hän löydä niistä enää mitään erikoista; on kuin ne olisivat jo loppuun tyhjennetyt. Ihmisen valtaa jälleen väsymys, pettymys. Ellei hän ole tarpeeksi vahva luonne ja riittävästi kokenut pettymyksiä tässä ja edellisissä elämissä, saattaa hän jäädä joko hiukan penseähhöksi ja kielteiseksi henkisille harrastuksille yleensä, tai sitten hän etsii tunteelleen viehätystä niistä samoista henkisistä uomista, joihin hän oli nuorena kasvatettu. Hän kielteää järkensä, alistuen elämään vain tunteensa mukaan, vielä mahdollisesti selittäen itselleen ja muille, ettei näitä asioita järjellä käsitetäkään.

Mistä tämä älyllisen henkisyyden tyhjentyminen johtuu?

Se johtuu siitä, ettei henkisellä kaarella ole vain älyllinen puoli, tietopuolinen kouluutus; siinä on myös

henkinen puoli, käytännöllinen elämä. Hiukan samoin kuin tavallisessakin elämässä. Esim. koulussa. Ihminen voi suorittaa älyllisiä tutkintoja aina yliopiston korkeampiin oppiarvoihin saakka. Mutta jos hän yrittäisi jäädä vain pelkäksi älyllisten tutkintojen suorittajaksi, alkaisi hän vähitellen näivettyä ja kuivettua. Sentähden alkaa oppineelle tutkijalle käytännöllinen työ, jossa vasta todella kysytään, mihin hän pystyy ja kykenee.

Samoin on laita itse elämän suuressa koulussa. Nykyinen ihmiskunta, ainakin sen huomattava osa, on saapunut kehityksessään siihen kohtaan, että se kaipaa järkevää johdonmukaisuutta ja älyllistä selvyyttä myös kiin henkisessä elämässä. Ja kun elämänkoulun oppilas on suorittanut älyllistietopuolisen tutkintonsa, esim. teosofisen kirjallisuuden avulla, astuu henkisen elämän käytännöllinen puoli hänen eteensä. Hänen on opittava asettamaan myöskin käytännöllinen työnsä hengen palvelukseen. — Kuinka voimakkaana tämä vaatimus hänen tielleen asettuu, se taas riippuu hänen edellisissä elämissään saavuttamastaan siveellisen kehityksensä tilasta.

Tällöin astuu ihmisen tajunnassa, joko jossain määrin tai kokonaan etualalle se määritelmä, jonka Jeesus pukee sanoiksi: „Älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, eikä ruumiistanne, mitä pukisitte yllenne . . . Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat . . . Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin annetaan teille sen ohessa kaikki tämäkin.“ Matt. 6 l.

Tämä Jeesuksen puhe opetuslapsilleen ilmaisee hengen lain, ylöspäisen kaaren lain; joka on päinvastainen

kuin alaspäisen kaaren laki. Sillä onhan yleinen käsitys tavallisessa ihmiskunnassa — joita tässä Jeesuksen lauseessa nimitetään „pakanoiksi“ — se käsitys, että ellei ihminen huolehdi ruumiillisesta toimeentulostaan, ruuastaan ja vaatteestaan ja asunnostaan, niin häviö hänet perii. Sillä — niinkuin jo edellä esitimme — onhan ihmiskunnan ruumiillisella kehityksellä, alaspäisellä kaarella se oleellinen merkitys, että ihminen on saanut kaikkein suurimmassa määrässä aineellisen toimeentulon huolet omiin käsiinsä. Onhan niinkuin luonto huolehtisi kokonaan kivikunnan ruumiista, mutta kasvikunnasta jo vähemmin, eläinkunnasta vieläkin vähemmin, ja vihdoin kaikkein vähimmin ihmiskunnasta. Ja nyt Jeesus kehoittaa oppilaitaan olemaan kokonaan huolehtimatta ruumiillisesta toimeentulostaan? Sellainen puhe tuntunee alaspäisellä kaarella, „pakanain“ keskuudessa, aivan epätieteelliseltä, ellei suorastaan laiskuuden puolustukselta.

Laiskuuden puolustusta se kuitenkin on kaikkein vähimmin. Ja yhtä vähän se on epätieteellistäkään. Päinvastoin tämä Jeesuksen määritelmä lepää mitä vankimmalla tieteellisellä pohjalla, ja sen noudattaminen edellyttää mitä suurinta huolellisuutta ja ahkeruutta. Asian salaisuus on siinä, että tämä määritelmä avaa tien ylöspäiselle kaarelle, todelliseen henkiseen elämään; joka kerran on jokaiselle ihmiselle välttämätön.

Ja kun ihminen täysissä tosissaan astuu ylöspäiselle kaarelle, käytännölliseen henkiseen elämään, silloin tapahtuu hänen kohtalossaan se merkillinen muutos, että samassa määrässä kuin hän uskaltaa asettaa elämänsä ja työnsä henkiselle pohjalle, antaen sille aineellisen ja

siveellisen kannatuksensa, ruumiillisen ja henkisen työnsä, samassa määrässä hän alkaa vapautua aineellisen elämän vaatimuksista. Tavallaan itse kohtalo, suuri elämä ja Jumala ottaa huolehtiakseen hänen ruumiillisesta elämästään. Jotenkin samoin kuin se huolehtii kasvi- ja eläinkunnan toimeentulosta. Johon Jeesus suoraan viittaakin: „Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja taivaallinen Isänne ruokkii ne . . . Katsokaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomokaan kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin yksi heistä.“

Tämä Jeesuksen puhe opetuslapsilleen ei ole mitään laiskuuden oppia. Päinvastoin. Se näkyy jo siitäkin, että ihmiset niin vähässä määrässä uskaltavat antautua elämään ja toimimaan Jeesuksen käskyjen ja ohjeiden mukaan.

Eivätkä ihmiset sentään ylimalkaan ajattelekaan, että Jeesuksen puhe opetuslapsilleen olisi laiskuuden pönkittämistä. Pikemminkin ihmiset ajattelevat, että Jeesuksen käytännöllinen elämänfilosofia on ylen vaikeata ja raskasta, ja ettei heillä ole voimia ryhtyä sitä toteuttamaan.

Voiman tarve.

Ensimmäinen tieto ja tunnelma varsinaisen käytännöllisen henkisen elämän ja työn portilla onkin juuri tuo heikkouden tunnelma. Ihminen sanoo: minä en jaksu.

Vähitellen ihminen kuitenkin jotain yrittää, ja kerran yrittää kokonaan. Mutta silloinkin tuo pyrkimys voimaan saattaa joko onnistua tai epäonnistua. Epäonnistu-

neena ihminen luulee sitä voimaksi, kun hän ryhtyy voimakeinoilla taistelemaan kaikkea ulkonaista vääryyttä ja pahaa vastaan; jollaisen Jeesus juuri neljännessä käskyssään kieltää. Se tekee taistelijan itsensä vähitellen tylyksi, kovaksi, ankaraksi.

Toista on voiman tie Jeesuksen ajatuksen mukaisesti onnistuneena. Silloin ei ihminen ollenkaan tavoittele mitään voimatekoja maailman parantamisessa. Sen sijaan hän pikemminkin ajattelee ja sanoo: tapahtukoon Sinun tahtosi, Isä! Tapahtukoon Jumalan tahto ja tarkoitus minun elämässäni ja työssäni! Ota minut, Mestari, työhösi niinkuin olen, sellaisena kuin olen!

Ja samassa määrässä, samalla antaumuksella ja alttiudella kuin ihminen tämän sanoo, samassa määrässä hänelle myöskin selviytyy ja tarjoutuu se työ, mitä hänen on ylöspäisellä kaarella tehtävä. Joka työ ei tarvitse olla mitään erikoisen huomattavaa, mainehikasta tai maailmaa mullistavaa. Päinvastoin ihminen voi silloin, ainakin aluksi, menettää entisenkin kunnioituksen ja arvonannon maailman puolelta. Mutta ellei hän silloin väsy, vaan yrittää kaikesta huolimatta, tekee hän vähitellen merkillisen huomion: voima sisältyy uskollisuuteen siinä työssä, jonka elämä, Mestari, Jumala hänelle antaa! Se työ voi olla hyvin huomaamatonta, vaatimatonta maailman ja sen arvomittojen kannalta, mutta se on aina oleva osana siinä suuressa työssä, joka lisää välittömästi hyvän voimaa, joka hyvässä luo ja rakentaa. Se ei ole koskaan osana siinä „suuressa“ työssä, jossa ihanteelliset „voima“-ihmiset koettavat voima- ja pakkokeinoillaan vastustaa pahaa, koettavat suoraanaisesti hävittää pahan maailmasta. Sillä sellainen tie,

pahan pakkokeinoilla hävittäminen on kuitenkin lopuksi heikkouden tie. Sensijaan välitön Mestarin ohjeiden noudattaminen, välitön hyvän ja henkisen valon lisääminen luovalla tavalla on todellinen voiman tie.

Rakkauden kaipuu.

Ylöspäisellä kaarella tekee ihminen toisenkin kokemuksen: hän huomaa itsensä *ilottomaksi*. Hän huomaa kuinka ihmiset maailmassa, jotka eivät erikoisesti välitä henkisestä ihmisestä, kuitenkin ovat täynnä innostusta; vaikkakin siinä samalla on paljon tuskaa ja kärsimystä. Mutta hän, totuudenetsijä, ei aluksi osaa olla siten iloinen. Ja kun hän etsii syytä maailman ihmisten iloon, saattaa hän huomata, että tuo ilo johtuu siitä, että he ovat mielistyneet johonkin, että he ovat kiintyneet johonkin, että he *rakastavat* jotakin. Vaimo on kiintynyt mieheensä, mies vaimoonsa, vanhemmat lapsiinsa; ja kaikki tuo kannustaa ja antaa iloa elämään. Joku toinen „rakastaa“ rahaa, mammonaa, ja se antaa hänelle intoa, iloa ja voimaa. Kolmas „rakastaa“ omaa turhamaisuuttaan; häntä suuresti ilahuttaa kunnia ja maine ja arvoasemat.

Tutkiessaan tällä tavalla maailmaa, omaa ja ihmisten elämää, tulee hän siihen merkilliseen tulokseen, että hän ei osaa rakastaa. Hän ei osaa „rakastaa“ rahaa, ei omaa turhamaisuuttaan, ei kunniaa, ei mainetta; tai oikeastaan: sellainen ei ollenkaan sovi eikä kuulu hänelle. Sillä hänhän on päättänyt toteuttaa Jumalan tahtoa, on päättänyt kulkea ylöspäistä kaarta, henkisen elämän tietä. Eikä hän mitenkään tahdo

palata takaisin. Mutta sitä hän kysyy: enkö minä myöskin tässä henkisessä elämässä ja työssä voisi löytää innostusta, todellista iloa ja rakkautta? Jospa minusakin olisi niin suuri rakkaus itsessäni, jospa rakkaus leimuaisi minussakin, ja minun henkisessä elämässäni ja työssäni niin voimakkaana ja valtavana, että kaikki vaikeudet ja vastukset hukkuisivat tai sulautuisivat tuossa minun henkisessä rakkaudessaani?!

Mutta myöskin tässä henkisen iloisuuden ja rakkauden kaipuussa saattaa ihminen joko erehtyä tai onnistua. Ellei hän ole riittävästi kokenut ja tarpeeksi uskollinen Mestarin työlle ja totuudelle, saattaa käydä, että hän lähtee varsinaisesti etsimään iloa ja rakkautta — itsensä ja henkisen työnsä ulkopuolelta. Hän saattaa lähteä, vaikkapa tilapäisesti, etsimään iloa ja lohdutusta niistä asioista ja olosuhteista, joista maailma yleensä alaspäisellä kaarella onnea ja iloa etsii. Ja seuraus on, että hän samalla itsekin uudelleen ja vähitellen luisuu, mieltyy ja kiintyy noihin alaspäisen kaaren asioihin. Tietämättään tai varomattomuudessaan hän onkin jo luiskahtanut takaisin, ja voi jäädä, joko kokonaan tai joksikin aikaa tavallaan kuin mukanaolollaan pyhittämään ja puhdistamaan noita alaspäisen kaaren iloisia asioita — kunnes sitten kuitenkin tulevat pettymykset ja kärsimykset. Sillä pettymykset ja kärsimykset seuraavat kaikkia alaspäiseltä kaarelta etsittyjä iloja.

On näinollen toinenkin mahdollisuus rakkauden ja ilon etsimiselle. Ihminen saattaa vaistomaisesti tai tietoisesti arvata, että hänen täytyy saada rakkaus leimattamaan välittömästi ylöspäisen kaaren elämässä ja omassa itsessään. Sillä jos hänessä itsessään vain olisi sellai-

nen rakkaus leimuamassa, kuin oli Jeesuksessa tai Paa-valissa, niin tietysti hänkin jaksaisi.

Ja tällöin on ihminen arvanut oikein. Sillä rakkaus on suurin voima maailmassa. Ajatellaan esim. luonnollista äidin rakkautta. Hän on kiintynyt lapsiinsa, hän rakastaa lapsiaan ja miestänsä; ja siinä on hänen voimansa ja kestävyytensä salaisuus. Ei äidin, kun hänellä on luonnollinen äidin rakkaus, tarvitse lähteä etsimään iloa jostain perheensä ulkopuolelta. Ilo ja voima on hänen rakkaudessaan, hänen kodissaan ja hänen työssään.

Ja samoin on tietysti isän laita. Kun isä ja äiti rakastavat, sentähden he jaksavat.

Suhde on oleva sama ylöspäisellä kaarella, henkissä elämässä. Ihmisen täytyy oppia herättämään itsessään todellinen jumalallinen rakkaus. Se on oleva hänen todellinen pyrkimyksensä, joogansa eli harjoituksensa.

Mutta mitenkä hän pääsee alkuunkaan, mitenkä hän löytää avaimen rakkauden maailmaan?

Viralliset uskonnot yleensä ja jotkut henkiset liikkeet ja esoteeriset koulut ovat kadottaneet avaimensa rakkauden valtakuntaan. Ja minkätähden? Yksinkertaisesti sentähden, että ne ovat epäilleet ja käytännössä hyljänneet Mestarin käskyt, rakkauden käskyt. Ne itse ovat korkeimmassa johdossaan pysähtyneet oikeustajuntaan, sekä ruumiillisiin että siveellisiin voima- ja pakkokeinoihin. Ja kun ne itse johdossaan ovat niin tehneet, niin kuinka ne silloin osaisivat ihmistä opastaa rakkauden maailmaan? Sillä: ei sokea voi sokeata taluttaa! Sentähden niissä puhutaankin rakkaudesta ja

rakkauden täydellisyydestä vain kuin jonkun epämääräisen tulevaisuuden kannalta, mutta nykyisyydessä turvaudutaan ja ollaan mukana siveellisiä ja ruumiillisia pakkokeinoja käyttämässä. Sentähden heidän joogallaan, heidän pyrkimyksellään ja harjoituksellaan on muita päämääriä kuin rakkauden täydellisyys, tuo „*verraton tie*“; niinkuin Paavali sitä nimittää 1 Kor. 12: 31. Ken etsii kadonnutta toimeettomuuden ja laiskan paratiisia, ken tavoittelee monia älyllisiä hyveitä, ken psyykkisten tai älyllisten kykyjen kehittelyä, ken tietoa näkyväisestä tai näkymättömästä maailmasta, niiden rakenteesta ja asujamista; ken taas ei etsi mitään, vaan „uskoo“ ilman muuta seremonioiden eli muutomenojen ihmeitä tekevään voimaan ja vaikutukseen. Tai jos siinä sivussa herää kysymys rakkaudesta — jota ei sentään voi kokonaan sivuuttaa —, niin se otetaan jonkunlaisena ulkonaisena ja koristeellisena hyväntekeväisyytenä.

No, tuohan on kaikki mainiota.

Mutta — Paavalinkin mukaan — todellisuuden ja täydellisyyden eli rakkauden kannalta se kaikki on „puolinaista“, se kaikki on kuin „helisevä vaski tai kilisevä kulkunen“ vain.

Mistä sitten avaimen saisimme?

Mestarilta! — Voi, että Mestarista niin paljon *puhutaan!* Mutta samalla ikäänkuin peljätään Hänen käytännöllisiä käskyjään ja neuvojaan. Ja asetetaan niiden tilalle kaikenlaisia „uskonkappaleita“.

Ottakaamme avuksemme ja avaimeksemme tuo Jeesuksen käsky:

Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toi-

sianne niin, kuin minä olen rakastanut teitä; jotta tekin niin rakastaisitte toisianne.

Ihmisen suurin etuoikeus on sanoa itselleen ja Mes-tarilleen: *minäpä koetan, minäpä tahdon rakastaa.*

Se alkaa tahdosta.

Ihminen ajattelee, ja koko järkensä voimalla hän tah-too oppia rakastamaan. Sentähden hän tekee kaikki sydämensä rakkauden suostumuksella. Hän tahtoo, että hänen sydämensä, hänen rakkautensa ja ilonsa on mukana hänen työssään.

Hän kyllä ymmärtää, että ihmisen on täytettävä kaikki velvollisuutensa, maallisetkin, ne, jotka hän on velvol-lisuuksikseen ottanut. Mutta hän kieltäytyy niitä ty-lyydellä, ikävällä mielellä ja rakkaudettomasti täyttä-mästä. Sentähden hän miettii ja syventyy asiaan ja itseensä ennen tekoaan, ja tekonsa aikana.

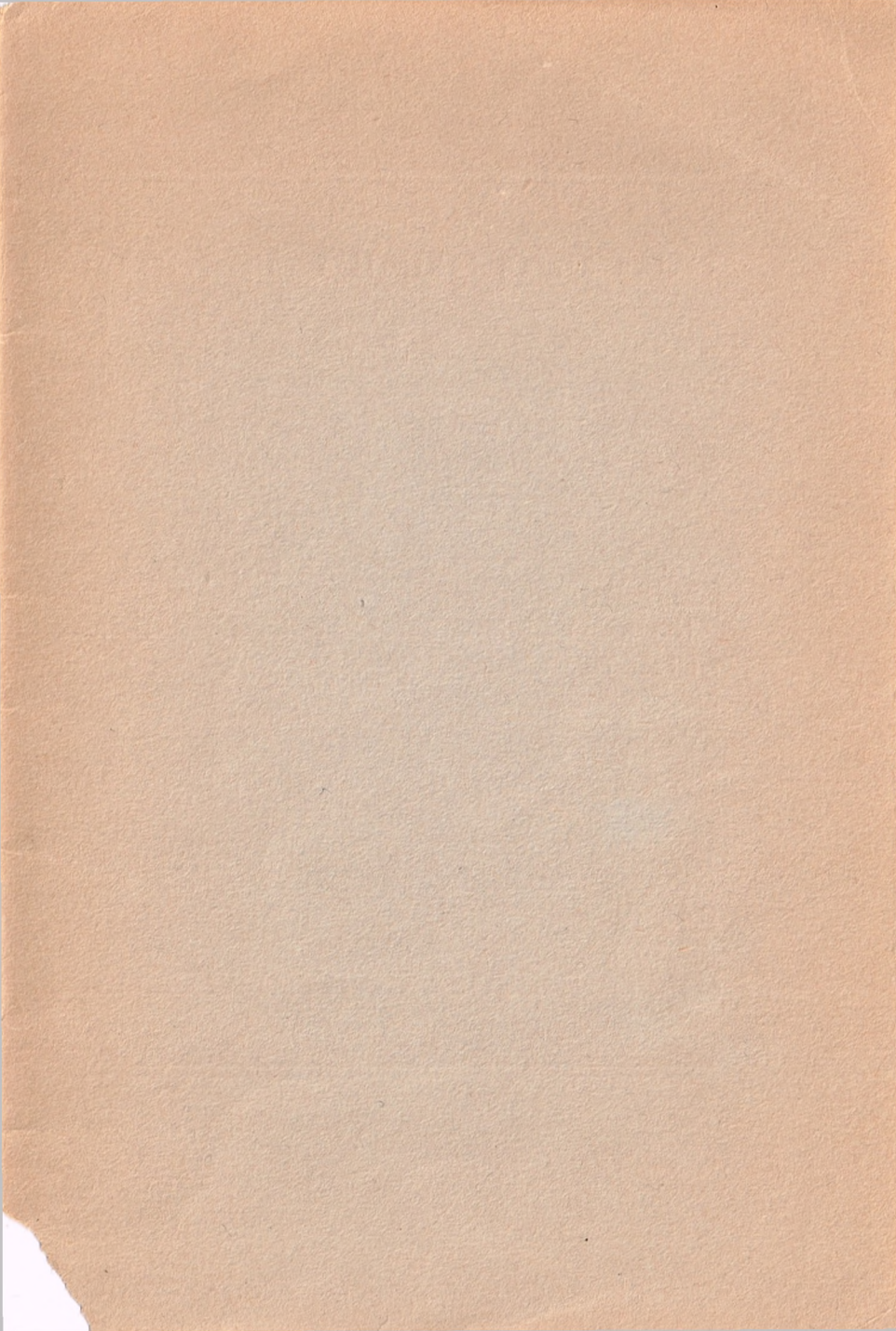
Juuri siten hän vähitellen oppii rakastamaan, oppii tekemään tekonsa ja velvollisuutensa rakkaudella.

Hänen ylöspäiselle kaarelle eli henkisyYTEEN päin kohoutumisensa edellyttää myös, ettei hän ota päälleen uusia maallisia velvollisuuksia. Sillä ylöspäisellä kaa-rella tulee hänelle välttämättä henkisiä velvollisuuksia. Ja vapautuvan aikansa hän sijoittaa henkisen elämän velvollisuuksiin. Ja vähitellen hän sijoittaa ja alistaa kaik-kea ja kaiken, mitä on hänen hallussaan ja käytettä-väänään henkiselle työlle; itsensäkin.

Mutta osata tämän kaiken tehdä rakkaudessa; se on käytännöllisen elämän tarkoitus.

Ja tehdä kaikki tekonsa rakkaudessa, se on tie rak-kauteen. —

Ja se on myöskin käytännöllistä uskontoa.

Tämän kirjan lukijoille suositellaan:

Ruusu-Risti

Salatieteellinen aikakauskirja. Toimittaja: **Pekka Ervast**. Hinta vuosikerta 50:—. Tilataan postin kautta, asiamiehiltä tai suoraan toimitukselta, os.: *Pilpala*.

Ruusu-Risti-Kirjaston kirjoja:

N:o 4. **Vaeltajana korvessa**. Kirj. J. R. Hannula. Toinen painos. 9:—.

N:o 7. **Paavali ja hänen kristinuskonsa**. Kirj. Pekka Ervast. 15:—.

N:o 14. **Christosophia**. Kirj. Pekka Ervast. 15:—.

N:o 25. **Jos Kristusta seuraisin?** — Kirj. J. R. Hannula.

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ.

Hinta 3:—.